

Kirakasta taas kajahtaa

Tänä kesänä suomalaiset kesäteatterit tuottavat yhteensä noin 200 teatteriesitystä. Masentavan viime kesän jälkeen ollaan toipumassa, vaikka jäädäänkin vielä jälkeen normaaleista saaticka parhaista ajoista.

Kesäteatteri on oikea suomalainen juttu. Kyselyiden mukaan joka kolmas käy tai ainakin aikoo käydä kesäteatterissa. Kesäteatteri kepittää siis talviteatterin. Kesäteatteria esitetään lähellä luotoa olevissa paikoissa. Kirakka on tästä malliesimerkki.

Kaksi vuotta sitten Kirakka esitti Astrid Lindgrenin Vaahteramäen Eemeliä. Koronakesäksi suunniteltiin toisen suosituksen ruotsalaisen lastenkirjailijan Gösta Knutssonin Pekka Töpöhäntää. Korona keskeytti hankkeen, ei kaatanut – ainoastaan siirsi. Nyt tultiin entistä ehompina.

Kerrotaan, että iso rotta olisi puraissut Pelle-nimiseltä kissanpojalta hännän. Kisua ruvettiin pilkkaamaan. Oletan, että suomalaisen nimen keksi Terttu Liukko kääntäessään ensimmäistä kirjaa vuonna 1943. Onhan Pekka Töpöhäntä paljon hienempi nimi kuin Pelle Svanslös!

Vaikka Pekka Töpöhäntää alettiin julkaista jo 1930-luvun lopulla, sen teemoissa huokuu nykyaika. Kiusaamista käsitellään fiksusti. Tutkijat ovat olleet löytävinään kirjoista myös poliittista sanomaa. Hitleriä ja Mussolinia mollataan.

Kirakan ohjaajaksi on saatu melkein kotikonnuilta näyttelijä, muusikko ja toimittaja Saija-Reetta Kotirinta. Hänen uraansa mahtuu mahtava määrä teatteria, teeveetä ja elokuvaa, mutta ohjauksena Kirakka lienee ensimmäinen.

Pekka Töpöhännän tarina on varmasti kaikille tuttu. Vähän erikoinen, kiusattu, nujerrettu, mutta lopulta selviytyjä ja sankari. Meitä jokaista on varmaan joskus yritetty alistaa. Pekka Töpöhäntään voi helposti samaistua.

Jo sisääntulo sävähdytti. Jotkut etupenkien lapset saattoivat pelästyä kattien tunkeilevasta lähentelystä. Näyttelijät, etenkin lapset saivat aikaan kummallista kissamaista veikeyttä. Puvustajalle tulee erikoisprenikka hienoista hännistä, joita myös käytettiin kuvainnollisina mikkeinä.

Tanssit ja laulut sujuivat. Yllättäen lapset lauloivat parhaiten. Samu-Markus Pyykkö säesti haitarilla tyyliin sopivasti. Teatterisavuakin pöllähti jossain vaiheessa. Sitä ei olisi tarvittu, koska rutikuiva tanner pölysi yksistään riittävästi.

Kirakan Töpöhännässä vaivasi kuitenkin alusta alkaen Pekan asema. Pekka pysyi sivuroolissa surkimuksena hetkellisiä häivähdyksiä lukuun ottamatta. Pekka sai myötätuntoa parilta fiksulta tytöltä. Olisi odottanut, että ainakin lopussa olisi tullut häät, ja täydellinen onni olisi kukoistanut.

Kirakassa on aiemmin seikkailtu sekalaisen äänentoiston kanssa. Nyt ei mikkejä eikä ämyreitä käytetty. Kuului hyvin, ja nimenomaan laulut pääsivät oikeuksiinsa.

Pekka Töpöhännästä on tehty monenlaista. Mieleeni on erikoisesti jäänyt, kun loistavat näyttelijät Matti Pellonpää ja Kari Väänänen lukivat Pekka Töpöhäntää radiossa 90-luvulla. Mukavia pätkiä on vieläkin kuultavissa Ylen Areenassa.

Nyt on kesäteatteri korkattu. Lähiseudulla menee muitakin esityksiä. Ei muuta kun koronaa kepittämään. Kyllä se siitä!

pajen.fi